

тъ си, и ще ся молихъ и съ умь-тъ си; ще пѣхъ съ духъ-тъ си, ще пѣхъ и съ умь-тъ си (1 Кор. 14; 14, 15). Сжщій апостолъ дава законъ за църковнѣ-тѣ службѣ: „Прѣдпочитамъ да кажъ петъ думы въ църквѣ тѣ съ умъ-тъ си за да наставишъ и други-тъ, неже десетъ хыляды думы съ непознѣтъ языкъ: ако нѣкой говори съ непознатъ языкъ, другъ да тълкува, и ако нѣма тълкователъ, да млчи въ църквѣ-тѣ” (1 Кор. 14; 19, 27, 28). “Така и вы, ако не произносите съ языкъ-тъ си вразумительныя словеса, какъ ще ся разумѣе онова щото говорите? Наистинѣ вы ще говорите ли въпрѣ” (1 Кор. 14; 9). Христосъ и Апостоли-сѣ и Св. отци кланяхъ ся Богу и учахъ народъ-тъ съ познатъ языкъ. Това е потребно още и за духовно-то просвѣщеніе на народъ-тъ. Церковна-та служба, като е на языкъ който ся разбира, много събужда народъ-тъ и го просвѣщава за най важны-тъ истины. И (3) поклоненіе-то ни трѣбва да бѣде съ вниманіе. Ако ся молимъ Богу безъ вниманіе, молитвата ни не може да бѣде благоугодна. Ако четемъ Св. Писаніе безъ вниманіе и безъ да мыслимъ за значеніе-то му, то не приимамы духовнѣ ползѣ. Кой излиза невнимателно и немарливо прѣдъ нѣкой господарь земный? А колко по много трѣбува да внимаваме когато Богъ Небесный Царь говори намъ съ съ Слово-то си и когато ный говоримъ нему съ молитвы-тъ си. Ако попове-тъ четатъ, или учители-тъ пѣхътъ толкова скоро, щото народъ-тъ да не може да разбира, то лишаватъ на-